

СИРОМАХИНЯ.

Ив. Вазовъ.

I.

Йоше зима не минува!
Силенъ вѣгъръ вѣе съ бѣсъ,
Малки-Сѣчко злѣ върлува,
Камѣкъ пука се отъ мразъ.
Въ улицитѣ запусѣли
Лежатъ снѣгове дебели,
Всичко нѣмо и се крий —
Само вълкъ понѣвга вий.

Тежко и горко въ такова време за сиромашъта! Особено за тия, които въ къщи нѣматъ ни клечка дърва, ни залькъ хлѣбъ. Смъртъ, грозна смъртъ ги очаква. — Да измратъ отъ студъ и гладъ. Но добритѣ и по-заможни хора не трѣбва да допускатъ това. Та нали и тѣ сж хора като насъ, чеда на небесния ни баща и по-малки братя на Спасителя Христа?

„Когато ви се случи да видите беденъ или боленъ, или притѣсненъ отъ нѣщо човѣкъ, трѣбва да му услужите, както би услужили на самага Бога“, казва Исусъ Христосъ. (Мат. гл. 25). „По дѣлата ще ви познаятъ дали сте мои ученици“, казва на друго мѣсто. А въ такова лошо време, презъ зимата, има много случаи, въ които ние ще покажемъ, че наистина сме Христови последователи — християни.

II.

Тамъ, край село, безъ ограда
Малка къща се крепи
Всрѣдъ отколешна грамада,
Всичко около ѝ спи.
Вжтре майка е клетница
И две мѣнички дечица
Блѣдни, голи въ тъменъ кътъ
Тръпнатъ, охкатъ и мълчатъ!

Три напрашени полица,
Ледни зидове, катъ мразъ,
Две, три спукани паници,